

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 6. szám, 2011. június

Beszámoló

Novellák

Versek

Könyvajánló

Történelem

Ehavi számunk alkotói:
Lidércfény HQ, Mickey Long, Craz, Mab Tee,
Tolerancia, Csillangó, Gedő Márton, bel corma,
Homoergaster, Kapitány

Kiss Márton Gyula: APC

Tartalom

BESZÁMOLÓ

Fiatalok Éjszakája /Lidércfény HQ/..... 3.

NOVELLÁK

Edmond a sárkány /Mickey Long/ ..... 4.

Kék gyertya /Craz/ ..... 5.

Túl sokat tudsz /Mab Tee/ ..... 6.

Elejtett szemek /Tolerancia/ ..... 8.

VERSEK

Éjjeli mámor /Csillangó/ ..... 7.

Vártam /Gedő Márton/ ..... 7.

Ölelés /Gedő Márton/ ..... 7.

Hideg karmok, szerető szív /bel corma/ ..... 8.

Ábrándok a szürkülletben /Csillangó/ ..... 12.

TÖRTÉNELEM

A Barbarossa-terv /Homoergaster/ ..... 9.

KÖNYVAJÁNLÓ

Sötételf — Vérkövek /Kapitány/ ..... 12.

Helyreigazítás

Az előző lapszámunkban, Bocskay Istvánnal készül beszélgetés lejegyzetelésénél rosszul érteltem egy felidézett szereplő nevét. Az illetőt nem *Gera*, hanem *Dora Tóth Imrének* hívták! Ő volt az, aki az országos tiltás közepette megszervezett egy Beatrice koncertet 1980-ban, Szentesen. Ezért a bátor tettéért megérdemli, hogy neve fennmaradjon! Valamelyik következő lapszámunkban, még visszatérünk személyéhez, amennyiben sikerül róla képet, és életrajzot beszerezni!

Sajnálatos technikai, és egyéb bonyodalmak miatt, az 1991. április 20-ai foglalkozó sorozatunk következő interjúja most elmarad! Az Olasz Sándorral készült beszélgetést egy másik számunkban közöljük.

HomoErgaster

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 6. szám, 2011. június**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Kiss Márton Gyula: APC

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Sigynnae, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.

Hírek, pályázatok

Avana és HungaroCon

A hét végén rendezték meg Salgótarjánban a XXXI. HungaroCon-t, amelyen ugyan a Lidércfény sajnos nem tudott ott lenni, ám a fontosabb hírek eljutottak hozzánk is. Lássuk hát a főbb pályázatok nyertesait.

A „Preyer Hugo emlékére” novellapályázat nyertesai:

1. **Körtvélyes Ákos:** „Chang'e, kedvesem”

2. **Ladányi József:** „A kapu”

3. **Bukros Zsolt:** „Évforduló”

Dicséretben részesültek: *Maron A. Andrea* és *Deák Ferenc*

A Zsoldos Péter-díj nyertesai:

A Zsoldos Péter-díjat 2011-ben nem osztotta ki a zsűri regény kategóriában, mert a Díj szabályzata szerint azt csak akkor adják át, ha legalább öt művet neveznek a Díjra. A 2011-ben nevezett három regény a 2012. évi pályázaton automatikusan indulhat.

Novella kategóriában a Zsoldos Péter-díjat

Lovas Lajos nyerte el a „Minek nevezzetek?” című művével, amely a Galaktika 241. számában, a Metropolis Media Kiadó jóvoltából jelenhetett meg.

Kisregény kategóriában a Zsoldos Péter-díjat

Szélesi Sándor kapta meg, a „Szörnyeteg a hajtóműben” című művéért, amit szintén a Metropolis Media Kiadó jelentetett meg.

Szívből gratulálunk a nyerteseknek!

Vissza a jövőbe 4. – filmnovella pályázat

Szinte hihetetlen, de már több mint 25 éve annak, hogy Marty McFly és Emmett Brown professzor egy kissé összekuszálták a tér-idő kontinuumot. Az időutazásos moziknak azóta se szeri se száma, ám egyik sem ér fel ehhez a szellemes, humoros, ötletekben és finomságokban tobzódó filmtörténeti alkotáshoz. A baj csupán az, hogy a Vissza a jövőbe 3. része után az időutazásra alkalmas Delorean apró darabokra tört, így a történet – filmes módon – nem folytatható.

De ahol a film lehetőségei véget érnek, ott kezd szárnyalni az irodalom! Ha valóban el szeretnénk játszani azzal a gondolattal, hogy mi történt a film szereplőivel a mindent lezáró 3. rész után, nincs más teendőnk, mint megírni a film folytatását!

A történet tetszőleges módon és időirányban folytatható, ezért arra biztatunk mindenkit, aki kedveli ezt a kultuszfilmet, hogy egy nem túl terjedelmes – legfeljebb tíz szabványflekket kitevő – filmnovella keretében írja meg a Vissza a jövőbe 4. folytatását, és küldje el a **regenytar@gmail.com** címre.

A legjobb munkákat közzéteesszük a **Regénytáron**, valamint a kéthavonta megjelenő elektronikus magazinunkban. Megfelelő számú színvonalas pályamunka beérkezése esetén a írásokból Kindle és epub-formátumú e-kadványt is készítünk.

A közlésre elfogadott munkákért a honlapon elkölthető virtuális regénytáras pénzt – talentumot – adunk, az első három helyezett pályázónak pedig biztosítjuk a lehetőséget, hogy talentumait az év végén átválthassa forintra.

Beküldési határidő: 2011. november 30.

Eredményhirdetés és díjkiosztás:

2011. december 15.

Köszöntő

Kedves olvasó!

Beköszöntött a nyár, annak minden előnyével és hátrányával. Előnye természetesen, hogy megkezdődött a

nyári szünet (legalábbis a tanulók számára), hátránya viszont a sokszor elviselhetetlen hőség (bárki emberfia számára). Ezen okokból kifolyólag most mi is kicsit karcsúbbra vettük a Lidércfényt, így csak 12 oldal lettünk.

Ezzel is inkább arra ösztökélünk mindenkit, aki csak teheti, hogy élvezze a szünidőt, strandoljon, kiránduljon, nyaraljon!

FIATALOK ÉJSZAKÁJA

Nulladik alkalommal rendezték meg Szentesen, június 11-én, 21 órától a Fialatok éjszakája elnevezésű rendezvényt, amelyre a Lidércfényt is meghívták a szervezők, amelyet mi örömmel fogadtunk.

Rövid tanakodás és megbeszélés után úgy döntöttünk, hogy ha már éjszaka (s ha már a szervezők is utaltak az „Alkonyattól pirkadatig” című filmre), akkor bizony a Lidércfény rendezzen egy éjszakai horrorsót, amely a Lidércfény Horror Night nevet kapta.

A helyszínre fél nyolc körül érkeztünk, s elkezdtük felállítani a standot, amelyhez az Életjel Egyesület adott egy pavilont és székeket, meg asztalnak való löszeres ládákat és raklapot (amelyeket ezúton is köszönünk). Amint az az illusztráción is látszik, remek kis standot rögtönöztünk és minden elfért, ami kellett. Még áramunk is akadt az elcúgölt laptopok számára, így lényegében a tervezett programon felül is tudtunk érdekességekkel szolgálni. A világitást természetesen fáklyákkal és gertyákkal oldottuk meg, bár a Graffiti lámpája is odavilágított.

Rajtunk kívül az Életjel Egyesület képviseltette magát egy mászófallal, sörösrekesz-építéssel és egy ellentétes irányba kanyarodó kerékpárral, valamint a Graffitiben adott egész estés koncertet a Punnany Massif elnevezésű zenei formáció. A mászófalat magunk is kipróbáltuk, ám

közülünk csak Ida volt, aki végig teljesítette a feladatot (a jobb felső sarokba felszerelt tengeri csillag megérintését). A Graffiti mögött lévő skate-parkban egész álló este nyüstölték a bringákat és gördeszkákat, többen azon is kellemesen szórakoztak. Volt még program a sporttelep másik végén lévő Dózsa-házban is, ám oda nem érkeztünk ellátogatni, így sajnos arról nem tudunk beszámolni. Olyan „résztevő” is volt, aki ígérete ellenére sajnos nem jött el, pedig szerettem volna egy szellemi párbaj után összemérni az erőm egy igazi párbajban is, illetve kipróbálni a tűzzsonglörködést.

Visszatérve a Lidércfényre...

A tervek szerint nyomtatott és számítógépen, pontos dátum alapján generálható Horrorszóköppal „kedveskedtünk” a látogatóinknak, akik Horror Kvízünkben is kipróbálhatták magukat. Felolvasást ugyan nem tartottunk, viszont Homoergaster hozott egy igen régi könyvet, amely 21 rémtörténetet tartalmazott, s melyből Ida el is olvasott párat az est folyamán, Kapitány pedig – a modern technika felhasználásával – ott helyben meg is rendelte a kötetet az Antikvárium.hu-n. Megtekintettünk két horror alkotást is. Az egyik természetesen egy újkori Lovecraft feldolgozás, amely természetesen a „The call of Cthulhu” címet viselte, a másik pedig egy elmebeteg, Zs-kategóriás, ám annál szórakoztatóbb film, az „Evil Aliens” volt.

Természetesen mindeközben beszélgettünk is, hol egymás között, hol pedig az érdeklődőkkel, akiket főleg Homoergaster „oktatott ki” a zombi mitológiáról, s természetesen jókat szórakoztunk a generált Horrorszóköpokon.

Fél egy körül aztán kezdtük érezni, hogy nagyon csörög már otthon a pizsama. Hiába, mégiscsak dolgozó emberek vagyunk már, nem bírjuk annyira az éjszakázást az egész heti munka után, mint a tizenévesek :) Így aztán úgy döntöttünk, hogy a Lidércfény Horror Night bezárja kapuit. Elpakoltunk, lebontottuk és visszavittük a helyére a pavilont s egyéb kellékeket, majd elbúcsúztunk a szervezőktől, egymástól, s hazatértünk. Így telt el hát végül a számunkra a nulladik Fialatok éjszakája, amelyen mi biztosan jól éreztük magunkat.

Lidércfény HQ

Edmond a Sárkány

Edmond, a sárkány, enyhén kékhártyás szemével csalódottan nézett a magasba. A vadludak szokásos tavaszi röptüket mutatták be a felhőtlen égen, V-alakban a messzeségbe szárnyaltak. Az öregedő tűzokádó vágyakozva gondolt arra, milyen jó lenne, ha ő is utánozhatná őket. Viszont közel s távol egy fia sárkány sem élt rajta kívül, így viszont kicsit nehézkesé vált a formáció kivitelezése.

Valójában persze nem Edmondnak hívták, hanem Skhzygrowwenxdors-nak, de nem csupán a kimondása, hanem a megjegyzése is mindenkinek nehezebbé esett. Habár a sárkányodúban nincs sok látogatója, nem akarta, hogy ez az apró bibi közbeszóljon. Így egy szép őszi napon úgy döntött, hogy felveszi a sokkal jobban csengő Edmond nevet. Még névtáblát is faragott a sarokban heverő kősziklából, amit két, rozsdás páncélkesztyűvel fogatott a bejárat mellé.

Bánatosan intett csökevényes szárnyával a lassan eltűnő madár csapatnak, és beslattyogott a barlangjába. Óvatosan lehúzta fejét a bejáratnál, az elmúlt párszáz év megtanította, hogy a máigukusan megerősített szikla nagyon kemény tud lenni.

Leheveredett a barlangban, és épp csak lehunyta szemét néhány évre, amikor ütemes kántálást hallott odakintről.

- Már ennyi az idő? - kérdezte magától korholóan, hiszen tényleg csak pár hónapocskát szeretett volna pihenni.

Az eltelt századok alatt megszokta, hogy a Tűzokádó évében a falusiak mindig hoznak neki egy-egy fiatal szüzet. Bár már többször jelezni próbálta, hogy nincs rájuk szüksége, hiszen utoljára akkor evett emberhúst, amikor még éjfekete színben pompázott. Ám a kezdeményezései rendre kudarcot vallottak, mert amikor a parasztok megpillantották teljes valójában, a szélrózsa minden iránya is kevésnek bizonyult számukra.

Nem lehetett hibáztatni őket, elvégre Edmond húsz láb magasra nőtt, pikkelyei aranszínben tündököltek, tüszentésétől pedig elkormosodtak a közelben lévő fák. A napfény a karmain, üvöltése pedig az emberek idegein játszott.

Szóval igazán sárkányosan nézett ki. Sőt, ő volt a leg-sárkányosabb az egész vidéken, a már fent említett tények ismeretében.

A magukra hagyott, kikötözött szüzeket mindig megsajnálta, majd óvatosan bevitte őket a barlangjába. Nevelgetés közben adott néhány atyainak szánt jó tanácsot, majd útjukra bocsátotta őket. Nagyon fárasztó évek teltek el így, hiszen ilyenkor nem pihenhetett egy szemhunyaszt sem. Hajdanában elnyomta a buzgóság, de amikor néhány év múlva felriadt, a csonttá aszott, piszkos fehér ruhás szüzet a pikkelyeihez bújva találta.

Remélte, hogy a falusiak ezúttal szakítanak a maguk által teremtett hagyománnyal, és inkább egy szekér articsókát hoznak. Vagy legalább egy nagyobb kosárral, hiszen amióta a szeme sem a régi, már nehezebbé esett a miniatűr csemegét megtalálnia.

Csakhogy a tradíciók és az emberek nem változtak: kántálás, Edmond ki, szélrózsa, kikötözött szűz be.

Mint eddig bármikor...

Pedig régebben nyugodt, sárkányos életet élt. A Nagy Víz másik partján lévő sziklás, eldugott hegyormon saját kastélya állt, saját kincseskamrával. Sajnos azonban éveinek számával a tériszonya is egyenes arányban nőtt,

és ott-tartózkodása utolsó éveiben már a toronyba sem mert felrepülni. Így kénytelen-kelletlen átköltözött erre a vidékre. Persze akkor még csak egy primitív törzs lakott a szomszédságában, akik hevenyészett borsátrakban éltek. Mostanra viszont...

A templomtorony harangzúgása is a barlangjáig hallatszott, a hajdani néhány tagot számláló horda pedig népes közösséggé növekedett.

- Ne félj, percgyermekek - formálta nehézkesen az emberi szavakat Edmond, és megpróbált szeretetteljesen nézni, ami figyelemre méltó teljesítmény volt a többtónás tűzokádótól.

A hófehér ruhába öltöztetett szűz pislogva fókuszált. Amikor azonban megpillantotta teljes alakos tükörképét a méternyi, fekete íriszben, halk sóhajtással elájult.

- Neee, már megint - mormogott hatalmas agyari között Edmond. Kezdett eleje lenni belőle, hogy mindenki a sárkányt látja benne. Senki sem figyelt fel a belsőjében vígan játszadozó gyermeki lélekre, vagy a mélyben szunynyadó bölcs ártatlanságra. Óvatosan megbökte az alétan heverő testet, vigyázva, hogy borotvaéles karmai ne tegyenek kárt benne. Már rutint szerzett ebben...

- Hagyd aludni egy kicsit - hangzott fel egy reszelős hang a barlang félhomálya burkolózott sarkából.

- Már megint itt vagy, Morweel? - fordult hátra Edmond, és bodor füstpamacsot eregetett az orrából.

- Utoljára kerek évszázada ugrottam be hozzád, Skhzygrowwenxdors - lépett ki a fényre egy hajlott hátú öregember. Frissen vasalt fekete mellényét és ropogósa keményített ingét ötletszerűen begombolva hordta. Hosszú, ősz szakállát a lilás színben játszó nadrág öve mögé dugta be. - Akkoriban nagyon udvariatlanul dobtál ki.

Edmond felnézett a barlangból kivezető keskeny kúrtóre.

- Azóta huzatos ez a rész - állapította meg, csak úgy magának dünnögve.

- Visszautasíthatatlan ajánlatom van a számodra - váltott mézes-mázos hangneme az apóka. - Ha sárkányvérben megfürdeted a fehérszövetet, és nekem adod, akkor... - felemelt, csontos ujjával hangsúlyozta a hatásszünetet -... akkor átadom neked a fiatalság esszenciáját.

- Tudom, hogy fekete mágiára akarod felhasználni a percgyermekeket! - fújt dühösen néhány apróbb lángcsóvát Edmond. - A válaszom: Nem!

- Gondolj bele... - duruzsolt az öreg halkan, miközben mellénye zsebéből kivette az apró fiolát. - Nem szeretnél újra szabadon repülni? Nem szeretnéd újra megpillantani a messzeség titkait? Nem hiányzik a régi életed, Skhzygrowwenxdors?

Edmond szinte hipnotikusan nézte a látogató kezében lassan, ide-oda ingatott üvegcsét, majd megrázta a fejét, és a sarokban heverő lányka felé nézett:

- Nem tehetem ezt velem...

- ...Nem szeretnél újra finom articsókát enni? - játszotta ki utolsó ütőkártyáját Morweel.

A hatalmas aranszárkány gondolkodóba esett, karmaival az „Öregsárkány nem vén sárkány” örökbecsű kobzos dal taktusait dobolta a sziklapadlón. Kicsit elkeveredhetett gondolatai kusza ösvényei közt, mert az utolsó versszakot virtuóz módon átvariálta egy vidám, négykezes, tizenhat körmös verzióra.

Mire befejezte a dallamot, a döntés is megszületett.

Felemelte a mancsát, és repedezett, sárgás karmát ki-meresztve, felszínes sebet ejtett magán. A kiáramló, zubogó vér pillanatok alatt betérítette a sikongva magához tért szüzet, aki nyomban ismét elájult.

- Az alku megkötöttem! - suttopta Morweel, majd elilant. Hűlt helyén fekete pillangócsapat kavargott, mialatt a fehér ruhás szűznek halk pukkanás kíséretében nyoma veszett.

A pillangók csodaszépen koreografált kavargásba, pörgésbe kezdtek. De Edmond felől lehetett volna a mulató forgó dervis tánca is, az se érdekelte volna.

Ő csak az üvegcsét figyelte, majd kiszámított mozdulattal bekapta, és ráharapott. Érezte a belsejében szétáradó energiát, amely furcsa módon édeskés ízt képezett, némi kaporos utóhatással, és enyhe üvegcsérép jelleggel.

A szintizta energia végigáradt testében, a fülétől egészen a farkáig, majd a farkától a füléig. Az életerő majd szétvetette a testét, szeméből és szájából vakító fényzőzőn csapott ki.

Karmai visszanyerték ragyogó, fehér fényüket, s ahogy csontozata erősödött, a sárkány délceg, büszke tartást vett fel, míg pikkelyei tündökletes éjfélete színt öltöttek.

Edmond kiröppent a barlangjából, és jókedvében néhány bukfcencet vetett a felhőpamacsok közt. Lent, a

tisztáson - a lakóhelyétől néhány lépésnyire - kifejtett articsóka populációt vett észre. Arra fordult, hogy csilapítsa mardosó éhségét, amikor a közeli faluban félreverték a vészharangot. A távolban látszott, ahogy az apró emberekék ingyencfalatokként futkorásznak a girbegurba utcákon.

Edmond előtt felderengett Morweel ráncos arca:

Nem hiányzik a régi életed, Skhzygrowwenxdors?

* * *

Mindeközben a kortalan mágus néhány mérfölddel odébb - egészen pontosan százötvenhét és fél mérfölddel, de ez a tény a varázslón kívül senkit nem érdekelt - elgondolkozva nézte a két pentagramma közül az egyikben fekvő, alélt szüzet. Majd a másik, ugyanúgy felrajzolt ábrára pillantott, amely üresen várta a feláldozandó testet.

Kíváncsi lett volna Skhzygrowwenxdors arcára, amikor rájön, hogy a varázslat hatása csak időleges, és holnap reggelre átváltozik egy igazi sárkányvérű emberré, még-hozzá szűz hajadonná.

Akkor Morweelnek minden komponense meglesz az őseréjű varázslathoz...

Mickey Long

Kék gyertya

- Akkor nézzük még egyszer - sóhajtottam, és törömet óvatosan tokjába csúsztattam. - Milyen furcsa, hogy elféren ezen a kis asztalon.

- Nem mindig a mérég a lényeg - szúrta közbe epésen kedvenc kardforgató amazonom.

- Hogyha itt sikerülne megbontani - nyújtottam kezem az asztalka jobb sarka felé.

- Akkor szerintem a plafonra kenődnél - jósolta mosolygva partnerem.

- Te most ellenem vagy? - érdeklődtem homlokráncolva.

- Ne játszd itt nekem a morcos csíkos morcsákat, inkább vigyázz a rúnávonalakra! - figyelmeztetett Szonja, majd vállamra tette kezét, és mögülem kukucskálta az asztalon sorakozó dolgokat.

- Ez itt egy pillanatvarázs - böktek a jobb oldalon elhelyezkedő varázsjel felé.

- Vagyis, ha megtörök a hatása - piszkálta ellépve mellőlem vékony pengéjű kardjának markolatát, amitől legtöbbször egy hidegvérű bérgyilkosra emlékeztetett -, akkor azonnal beindul az így késleltetett varázslat.

- Azaz ez a kis szemrevaló tűzlabda itt középen - böktek a borsószemnyi időbe zárt lánggolyóra - pillanatokon belül lelkes fergeteggé terebélyesedik, elnyelve az egész szobát.

- Ha lehet, ezt a megoldást hanyagoljuk - kérte exkluzív kardtáncosom, és elgondolkodva a rácsos ablakhoz sétált. Eltakarta előlem a lemenő nap bátor - a rafinált robbanó szerkezettel mit sem törődő - sugarait, majd lassan felém fordult.

A nyáresti meleg szellőben meglebbenő haja ebben a megvilágításban a quwanni nagypalota szélcibálta zászlaira emlékeztetett. Karcsú sziluetdje pedig egy régen látott festményre, amely tűz körül táncoló mondabeli lényeket ábrázolt - igaz lényegesebben kevesebb ruhában. Az összhatást vörös szeme tette teljessé, aminek hírhedt becenevét köszönhettem.

- Valami baj van? - értette félre bamba arckifejezésem, és aggódo pillantást vetett először az asztalra, majd rám.

- Izé, semmi gond, csak azt... - válaszoltam gyorsan, egyúttal egy szerencsétlen kapkodó mozdulattal feldöntve az egyik megkötő rúna közepén álló furcsa tornyocskát - A jó francba, ez megszűrt!

- Mi történt? - nézett rám aggódva.

- Hát, én csak arra gondoltam, ahogy ott álltál az ablak előtt, pont olyan voltál, mint az egyik álmomban a...

- A csapdával mi történik, te lökött! - korholt resre húzott szemmel, de akkor már én is észrevettem, hogy valami megváltozott.

- Ajaj. Úgy tűnik, elindítottam a visszaszámlálást - állapítottam meg rekordidő alatt. - Egy perc lehet a robbanásig!

- Meneküljünk! - ragadta meg karomat.

- Nincs rá idő! Meg kell szakítani a folyamatot.

- Hogyan?

- Várj, várj! Itt ez a két gyertya, a kék meg a piros.

- Az előbb még nem égtek.

- Igen, és ha a láng eléri ezt a két rúnávonulat, akkor megszűnik a pillanatvarázslat.

- Fújd el!

- Akkor egyből robbanhat.

- Ó, te ütődött!

- Várj! Ez a gyertya össze van kötve ezzel a madárfejes amulettel, a másik meg azzal a macska alakúval.

- Mi van?

- Az egyik gyertya meg tudja állítani az egészet!

- De melyik?

- Nem tudom.

- Csináld, nincs több időnk!

Ekkor furcsa, jóleső nyugalom szállt meg. Éreztem, mit kell tennem.

- Úgy mondják, a Délfoki szigeteki harcímókus sámánok szerint csak egyszer élünk - sóhajtottam, majd hirtelen megcsókoltam Szonját, de a várt pofon elmaradt.

- Ezért még számolunk - sziszegte.

- Remélem, lesz rá alkalom! Gyere, kívánj gyorsan valamit! Mindig is utáltam a macskákat - mutattam a jobb oldali sistergő láng felé.

Elfújtuk a kék gyertyát.

Craz

Túl sokat tudsz

Jonathan Jackson, történelem professzor hosszasan vakarta gyér szakállát portlandi lakásában. Bizalmatlanul méregette az öreg indiántól furcsa módon kapott írást:

Fehér Holló unokájával, Kicsi Varjúval a rezervátumba hazafelé tartott. Hirtelen egy fekete medve tévedt eléjük az erdei úton. Kicsi Varjú félrerántotta a kormányt, és furgonjuk az útszéli fának csapódott. A teherautóban lévő kanna felborult, az öreg pipájából kiesett parázs belobbantotta a szétfolyt gázolajat. Jackson éppen a közelben tanulmányozta a sziklarajzokat, mikor felfigyelt a balesetre. Az autó már lángolt, mire a férfi odaért. Fehér Hollót biztonságos távolságra vonszolta, majd gondolkodás nélkül visszament a kamaszért. Kicsi Varjú a kormányra dőlve eszméletlenül feküdt. Jonathannak nem kis erőfeszítésébe került, hogy kirángassa a furgonból, szerencsére nem volt bekötve.

Pár nappal később a professzor ismét a sziklarajzokat vizsgálta ugyanott. Váratlanul megjelent egy csapat hosszú hajú vadász, élükön Fehér Hollóval.

- Megmentetted az életünket, cserébe értékes ajándékot hoztam. A Nagy Szellemek azt mondták, örülnél neki.

Az öreg átadta neki a tekercest, majd szó nélkül távozott. Jackson meglepetésében még köszönni is elfelejtett.

Jonathan kissé szkeptikusan állt neki a tekercs megfejtéséhez, ugyanis egy cseroki nyelven írt vers bontakozott ki a szeme előtt. Ám ahogy egyre előrébb haladt a fordítással, úgy érezte, valami „nagyba botlott”. A leírt dalban Vörös Sólyom arról regélt, hogy a Nagy Szellemek rábízta az emberiség titkát, méghozzá egy olyan másik földrészen élő nép nyelvén, akire senki sem gondol. A szöveg utolsó versszaka valóban teljesen különbözött a cserokitől. A professzor beszakozott az ismeretlen jeleket, majd elindította az íráselemző szoftvert. Nem kellett sokáig várnia, az eredmény hamar megjelent a monitoron: magyar rovásírás. A férfi rákattintott a fordítóra, és végre érthetővé vált az utolsó versszak:

*„A nagy lapos tótól délre fekvő hegyek
legmagasabban fekvő tetejét keresd.
Ha megleled a Turul barlangját,
megtudod az emberiség titkát.”*

Másnap reggel Jackson első útja az egyetemre, a legjobb barátjához és kollégájához, Denzel Kimonthoz vezetett. Denzel hangosan hümmögve olvasta az írást és végül a megfejtést.

- Szerinted, mennyire vegyük komolyan ezt a papírost? - kérdezte még mindig egy kicsit kételkedve Jonathan.

- Ez itt nem akármí! Vajon miért foglalkozna egy indián a magyar rovásírással? - válaszolt izgatottan Kimont.

- Csakhogy ez a tekercs nem lehet idősebb 1809-nél, ugyanis a cseroki szótagírást akkor dolgozta ki Sequyah, ezt te is tudod.

- A magyar rovásírás viszont több ezer éves. Mindenesetre egy C-14-es karbon vizsgálat nem ártana. Máris intézkedem.

A karbon vizsgálat kimutatta, hogy a tekercs nagyrészt az 1820-as évekből való papír, de a vége a Kr. utáni 40-ből származik. A tudósok csodálkoztak, hogyan lehetséges két különböző korú papírt úgy összedolgozni, hogy ne legyen nyoma, ám a válasza nem jöttek rá.

Jackson és Kimont viszont másra akart rájönni, meghozzá arra, van-e alapja a versnek.

- A nagy lapos tó hol lehet? - kérdezte Jonathan. - Ha megtaláljuk, onnan már könnyebb lesz ráakadni a hegyekre, meg a barlangra.

- Azt írja Vörös Sólyom, hogy olyan népnél van, akire

senki sem gondol. Miért magyar rovásírással írták a dal végét, ha nem azért, mert a titok nyitját Magyarországon találjuk? Te gondolnál a magyarokra? Na, ugye.

- Rögtön keresek az interneten egy domborzati térképet... Aha, itt is van. Nézd! A nagy lapos tó a Balaton. Viszonylag sekélynek számít.

- És a délre fekvő hegység pedig... a Mecsek. A legmagasabb pontja... a Zengő.

- Azt hiszem, itt az ideje meglátogatni Magyarországot.

- Sajnos, én nem érek rá, az Oxfordra kell mennem előadást tartani. A hallgatónak két kreditet ér, ha végigszendvedik az agyemenésem - vigyorgott Denzel. - Majd utánad megyek.

- Így lemaradsz a kalandról.

- Remélem, a lényegre azért odaérek. Később hívlak.

***

Két nappal később Jonathan Jackson professzor a Mecsek erdeit járta. Tetszett neki a csend, a nyugalom, bár néha fennhangon bosszankodott a sok eldobott szemét láttán, mégis az erdő flórája és faunája páratlan élményben részesítette. Megfogadta, később visszatér a várromokat tanulmányozni, és nem utolsósorban kíváncsi volt Pécs - amit ő inkább a római nevén, Sopianae-nak hívott - múzeumaira, templomaira is.

Jacksont különös képességgel áldotta meg a Sors: bárhol járt is a világban, mindenhol célba talált kísérő nélkül. Sosem tévedt el, jól tájékozódott, vagy éppen kérdezett, ha szükségesnek ítélte. Ez kivételesen kollégáját, Denzel Kimontot is jellemezte.

A Zengő hamar a professzor látóterébe került. A csúcra vezető turistaútvonal jelét könnyedén meglelte az angol nyelvű térképen, így nem akadt más dolga, mint követni azt. A csúcson megnézte a várat, és a látvány néhány percre elfeledtette vele, hogy tulajdonképpen miért érkezett. Mikor kigyönyörködte magát, elindult megkeresni a Turul barlangját. Csak akadt egy aprócska bökkenő: a turistatérkép egy barlangot sem jelzett a közelben. Elővette laptopját, és a neten kutatót a lehetséges üregek után, de sikertelenül. Visszatette a számítógépet a hátizsákjába, újból elővette a térképet.

„Ha talállok forrást, akkor talán azon a környéken lehet a barlang, nem messze onnan, ahol a víz feltör. Nocsak, itt is van! A Gizella-forrás.”

Jonathan úgy döntött, letér a kijelölt turistaútról, és leereszkedik a Bodzás-völgybe a forráshoz. Mikor leért, megmosta az arcát, majd nagyokat kortyolt a hús patak-ból. Közél s távol egyetlen embert sem látott.

- Vörös Sólyom, segíthetnél egy kicsit - motyogta kissé szórakozottan.

Váratlanul kopogásra lett figyelmes. Egy fekete harkályt pillantott meg. A férfi elővette a digitális fényképezőgépét, hogy megörökítse a ritka madarat, ám huss, a kopogtató átrebbent a következő fára.

- No, várj csak, kis komám, nem úszod meg ilyen könnyen! - mosolygott a professzor.

Mindenáron lencsevégre akarta kapni a harkályt, de az nem adta meg magát. Fáról-fára szállt, kopogtatott itt-ott, látványosan illette magát, végül leszállt egy öt méter magas, kúszónövényekkel sűrűn benőtt sziklafal tetejére.

- Most megvagy! - A fénykép tökéletesre sikerült.

Jonathan hideg fuvallatot érzett. Közelebb lépett a falhoz, szétráncigálta az indákat, és megpillantotta a rajzot. Újra elővette a laptopot, kikereszte a turulos képeket az archívumból. Egyezett.

A professzor karnyújtásnyira került a megoldástól. Sietve széthúzta a növényeket: egy szűk hasadékot talált, le kellett vennie a hátizsákját, hogy beférjen. Tíz méternyi

oldalazás után, kitágult a barlang. Jackson görcsösen fogta zseblámpáját. Lassan körbepásztázott a falakon. Különleges barlangrajzokra számított, ám a falak olyan kopárak voltak, mint a sivatag. Kissé csalódottan folytatta az útját, amikor egy újabb Turul tűnt fel a fényben. A professzor elővette a fényképezőjét, lefényképezte. Odalépett, ujjával megérintette a rajtot. Az megmozdult, lassan körbefordult, majd leesett. Mögötte kicsi üreg tárult fel. Mélyen bent a falban egy henger feküdt. Be kellett nyúlni érte.

A férfinak eszébe jutott a sok kalandfilm, meg hogy mi minden lehet az üregben, kezdve a pókoktól a mérges kígyóig. Jonathan szíve szaporán vert, jobb kezét lassan beeresztette, közben pedig elfogta az undor, vagy éppen kirázta a hideg, ha a nyirkos falakhoz ért. Megfogta a hengert, s óvatosan kihúzta. Szerencsére a keze épségben maradt, nem történt vele semmi, leszámítva azt a néhány hatalmas, nyálkás meztelen csigát, amik korcsolyapályának nézték a karját. A férfi undorodva lerázta az állatokat.

Mikor kissé megnyugodott, a lámpa fényénél jobban szemügyre vette a kincset.

Leheletkönnyű fémötvözetből készült, a felülete tele volt rovásírással. Jonathan letette a földre, hogy képet készítsen róla. A henger hirtelen szétnyílt, és kiegyenesedett, mint egy papírlap. A férfi több fotót készített róla, majd finoman megfordította. A belső felén is jeleket talált. Amint végzett, laptopjával kioldalozott a szabadba. Rákötötte a fényképezőgépet, feltöltötte a képeket, s bár a jel igen gyenge volt, csatlakozott a netre. A képeket elküldte a portlandi egyetemre. Aztán támadt egy ötlete. Elküldte őket az itteni ismerősének is, arra az esetre, ha útközben történne valami a lappal.

Jackson egyszer csak léptekre lett figyelmes. Denzel Kimont bukkant elő a fák közül.

- Helló Jonathan!

- Denzel! Hogyan akadtál rám?

- Megmutattam a fényképedet néhány kirándulónak. Mondták, hogy láttak itt a völgyben egy hozzád hasonló pasast, aki macarart üldözött. Rád ismertem - húzta szélesre a száját Kimont. - Mit találtál?

- Öregem, ettől padlót fogsz! Most kezdtem el fordítani a szöveget. Hihetetlen... Mondatonként haladok... Ez minden képzeletet felülmúl... Az emberiség nem a Földről származik, hanem egy másik bolygóról a naprendszerünkben. Az idegenek csatájának kellős közepébe csöppentünk bele, amikor beléptek a galaxisunkba. A vége az lett, hogy felrobbantották a szülőbolygónkat. De előtte párezer embert sikerült átköltöztetniük ide a Földre.

- A Mars és a Jupiter közötti aszteroidamező. Több világegyetem-kutató feltételezi, hogy ott egy bolygónak

kellett lennie. Valószínűleg annak a darabjaiból lett a kisbolygó-gyűrű.

- Az idegenek távozása után néhány kinevezett vezető felismerte, ha a meglévő és az idegenektől kapott tudást eltítkolják, akkor uralkodhatnak a többiek felett. Megépítették az ókori épületeket, hogy úgy tűnjön, mintha a Földről származnánk. És ott folytatták a történelmet, ahol a szülőbolygón abamaradt. Próbálták elfeledtetni az emberekkel a származásunkat. Az írás megemlíti egy csodatévőt, akinek szörnyű halált kellett halnia, és nem azért, amit később leírtak, hanem, mert el akarta mondani az igazat. Aztán, mikor látták, hogy még mindig sokan emlékeznek a múltra, el kezdték üldözni ezeket az embereket is, majd igyekeztek az összes korszakalkotó találmányt eltüntetni, míg végül minden a feledés homályába veszett.

- A sötét középkor...

- Ez még nem minden. A vezetők észrevették, hogyha valaki megvizsgálja a csillagok állását, rájöhet, nem stimmel az ókori írásokban leírtakéval, ezért kiszámították, hogy a szülőbolygón hány év elteltével láthatnának ugyanazt a csillagállást, mint itt, és egyszerűen pár száz évet elcsaltak a naptárból!

- Jonathan, a barlangban van az a fémlap, amin a szöveget találtad?

- Igen. Ne haragudj! Hát persze, hogy kíváncsi vagy rá. Fantasztikus! Gyere, megmutatom!

Bent a barlangban a fémlap még mindig a földön feküdt. Kimont ámulattal nézte, s amint felemelte, újból hengerré változott.

- Denzel, ezzel a felfedezéssel megváltozhat az egész történelmünk!

- Pontosan ezért lesz a legjobb, ha a vatikáni levéltárba kerül.

- Miről beszélsz? Mégis, mit jelentsen ez?!

- Mondjuk úgy, ha ezek az információk napvilágra kerülnének, sértenék bizonyos nagy befolyással bíró emberek érdekeit. Kímélj meg az „azt hittem, a barátom vagy” dumától! Sajnálom Jonathan, túl sokat tudsz!

Denzel Kimont elővette a hangtompító revolverét, és hidegvérrel homlokra lökte a megrémült professzort. A lappal és a hengerrel együtt kioldalozott a barlangból. A fémhengert gondosan becsomagolta, majd kutakodni kezdett Jackson számítógépében, közben a mobiljáért nyúlt.

- Halló! Én vagyok. Van egy kis probléma. A képeket nemcsak a portlandi egyetemre küldte el, hanem egy ismeretlen személynek is... Meg tudjátok találni? Rendben, akkor majd őt is elintézem... Az e-mail cím: czovekandrea@gmail.com.

Mab Tee

Éjjeli mámor

Selyemleplű felhőket ringatnak az éji világ álomtengerén tajtékzó ezüst hullámok.

Légies hegedűszó bűg mélyen habok alatt, hol felmorajlanak régi korokból visszamaradt, ódon füstölgő álmok.

Fénysugár-óceán holdkorongga hatalmasul csillagok remegő sziluettje mellett,

Szépek az Éj selymén átderengő puha csillagok, ám a róluk szövődő álmok még szebbek.

Rózsák kelyhét bontogatja szirmokon átsugárzó, alkonyt kortyolgató lágy holdvilág, Csillagok táncolnak szépia lombokon, míg el nem csitítja őket egy szunnyadó ág. Felhők lila selyme eltakarja fájdalomnak mardosó cseppjeit, Örömben mártja lelkek egészét a legvégső percig.

Csillangó

Vártam

Szerre néztem sokat láttam
Tudtam mi a dolgom de még vártam
Vártam mert várhattam
Örültem mert még láttam mire vártam.

Gedő Márton

Ölelés

Ölelem, mert ölelhetem.
Ölelem, mert az enyém.
Ölelem, mert ő is ölel engem.
Ölelem, míg ölelhetem.

Gedő Márton

Elejtett szemek

A nagy háborúk előtti, alatti, és kicsit még az utánuk következő időkben is, a zoknikat, harisnyákat apró kis céhekben, manufaktúrákban kötötték, horgolták. A jó minőségű kézimunkáknak nem csak pénzben kifejezhető értéke volt akkoriban, hisz lassan készültek, emiatt sokat kellett rájuk várni. Természetesen az előkelő, gazdag hölgyek kiváltsága volt azokat újonnan, makulátlan eredetiségükben viselni, míg a cseléd lányok, szolgálók, szegény sorsú asszonyok a sérült, elhasznált, letett darabokkal kényyszerültek beérni.

Ma már el sem tudjuk képzelni, hogy stoppolt, foltozott alsóneműt, zoknit hordjunk, sokáig mégis biztos megélhetést jelentő foglalkozásnak számított a szemfelszedés. Norma is éveken át tanulta édesanyjától, hogyan kell egymásba öltögetni a lepottyant, elszaladt szemeket, hogyan kell alig észrevehetővé tenni egy-egy foltot, csomót, a megszokott mintákból valami egyedit, utánozhatatlant alkotni, megmentve a régit, újat teremteni.

Egy borús, nyirkos, hideg délutánon történt. Nem vetítette előre semmi - nem bújt elő a lustálkodó nap hirtelen az álmosan úszkáló felhők közül, nem feketítette háborússá az eget egy soron kívül kitörő vulkán, és még a madarak sem indultak vándorútjukra -, egyszerűen csak kopogtattak az öreg ház elgyötört ajtaján.

- Tessék - motyogta maga elé a lány, majd az egyik apró szerszám nyelét a szájába véve szabaddá tette jobbkezét. Széket húzott maga mellé, és óvatosan megbillentve fejét, széles mosollyal marasztalni készült az érkezőt. Meglepődött ugyan, hogy megrendelő helyett csupán egy, abból a távolságból rongykupacnak tűnő foltot látott a földön, mégsem hagyta abba azonnal a munkát, tovább kopogtak sürgő ujjai közt ugrándozva a szerszámnyelek. Fontos darabon dolgozott épp. Sosem vallotta be ugyan, de lehetlenyi különbség akadt egyes megbízások között. Valahogy mindig sikerült a táncosok viseleteinek észrevétlenül a sor elejére surranniuk. Tudta, pár mozdulat még, és újjászületik Dolly kedvenc fellépő ruhája, és akkor, csakis akkor nézheti majd meg, mi hever a titkos rakásban. Először lágyan simította felhevült orcáját a beáramló levegő, de az utolsó mozdulatoknál már polkát járt vizes hátán a huzat.

- Kész!

S ahelyett, hogy két kezével maga elé tartva gyönyörködött volna legújabb alkotásában, mint egyéb-

ként szokta, felpattant a székről, az ajtóhoz rohant, sebesen megfordította az üvegezett részben fityegő táblát, és bezárkózott.

- Ki vagy te? - kuporodott a földre tekintetével, hangjával, majd ujjával simogatva az ismeretlen anyagot. - Mért hagytak itt nálam? - forgatni, fürkészni kezdte a pillekönnyű, áttetsző, finom selymet, amely különleges egyszerűségével azonnal elkápráztatta leendő mesterét. Már nem érdekelt a sok rongyos festett gyapjú, sem a balerinák, sem a didergő diáklányok a fütetlen iskolapadokban. Hiába dörömböltek, kérlelték, szölongatták, többé nem nyitott ajtót senkinek.

Dolgozott. Ismerni akarta, javítani, átkomponálni a kivételes kelmét.

A néhol kissé megkopott, elvékonyodott, foszladozó szálak emberi sorsokat mintáztak. Látta köztük a háborúba készülő apákat, az őket hazaváró asszonyokat, a lázas gyermekéért aggódó anyát, az utcalányt, ki könnyek közt átkozza el még meg sem született gyermekét, a hazatérők boldog mosolyát, a tragédiából menekülők életörömét, a serdülő férfit, ki könnyezve áll az oltár előtt egyetlen igenre várva. Látott ő minden rügyből bimbóvá pattanó reményt, érezte mások gyászát, fájdalmát, szorongatta gyomrát dühös kétségbeesés, nyomor, de nem kapott anyagot a javításhoz, egyetlen vékonyka cérnafoszlányt sem.

Kísérletezni kezdett hát. Addig nyújtotta, vékonyította, festette a régi szálakat, míg már alig látszott a különbség, de valami apróság mindig hibádzott. Hiába ismert jónéhány titkos csomót, öltést, trükköt, mégsem fogadta magába a javításokat a szövet, nem keltek életre a foltok.

Norma egyszer csak rádöbbsent, hogy ezekkel a hiabavalónak bizonyult próbálkozásokkal ment el az élete. Egy jel nélküli borús, nyirkos, hideg délutánon, amikor nem bújt elő a lustálkodó nap hirtelen az álmosan úszkáló felhők közül, nem feketítette háborússá az eget egy soron kívül kitörő vulkán, és még a madarak sem indultak vándorútjukra, kezébe vette a sors selymét, és elsétált vele az első javító műhelyig. Odakinn, a szélben, átgondolta még egyszer, megtett-e minden tőle telhetőt, majd egy apró koppintás után benyitott, letette terhét a földre, és szó nélkül tovasuhant...

Tolerancia

Hideg karok, szerető szív

Drága vándorom törékeny testem rég nem lehet veled, finom ujjaimmal már nem foghatom erős, óvó kezéd.

Nem festhetem rá a kószák szent jelét szép homlokodra, s nem lehelhetem a szerető édes csókját puha ajkaidra.

Soha többé nem tudok már melléd bújni, hozzád simulni,

és nem tudom forró tested ifjú, tüzes ölelésembe vonni.

Ám egy varázsos csoda által színes érzésekbe beöltöztem, és emlékeid fonalát felvéve én titkos őrangyalod lettem.

Hogyha jobbra csapda vár én balra fordítom léptedet, ha alszol, fantomokat ölök és álmodban óvom éltedet.

Ha ikerpengéidet forgatod ösztönös mozdulat vagyok, s ellenfeled gyarló testén élő, bíbor ösvényt hagyok.

Életed ezüstszálát én már légies kezeimben tartom, s ha kitepi belőle a halál várok rád a túlsó parton.

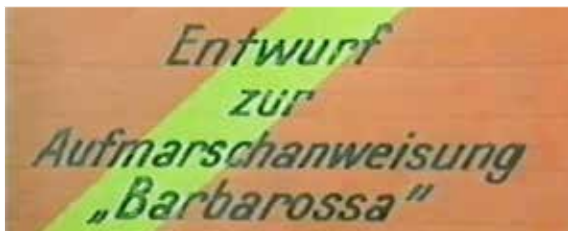
bel corma

A BARBAROSSA-TERV

avagy: 1941. június 22. hajnali negyed 4

Jellegzetes propagandakép a keleti frontról: izzadó tűzérék készítek elő a lövedékeket, eldördül az ágyú, majd azt látjuk, hogy egy távoli gyárkémény félberogy-összeomlik, vagy a tűzérési tűz nyomán hatalmas robbanásban eltűnik egy épület. Vidám katonák menetelnek a poros úton, a túloldalon elcsigázott hadifoglyok vándorognak. Repülőket hasítják az üres égboltot, egy vasúti csomópont eltűnik a robbanások sorozatában, vadászok támadják a reptereken veszteglő gépeket. Aztán a földön készült képek ugyanitt, a szerteszagot szovjet légierőről. Egy villámháború jelenetei. A villámháború doktrína az első nagy háborúban született, de akkor több, most mellőzhető okból nem koronázta az elképzelést siker. Amikor eljött a visszavágó ideje, (lejár az első világháborút lezáró igaztalan béke 20 esztendeje, melyet látnoki erővel jósoltak meg a tényeket is figyelembe venni hajlandó emberek) akkor derült ki, hogy a gépesített, modern háború, egy dinamikus, támadó háború... a villámháború.

Június 22-én hajnalban a Wehrmacht hirtelen támadása teljes összeomlást okozott a szovjet oldalon. Hogy miért történt mindez? A hivatalos történetírás szerint azért, mert a Szovjetunió nem számított német támadásra, mert Sztálin bízott a szövetségében, akivel 1939 augusztusában kötött megállapodása garantálta a békét a két birodalom között. Igaz ez? Talán idézzük a „generalisszimust”: „A kommunisták nem pacifisták, akik... csak akkor fognak fegyvert, ha megtámadják őket. Ez nem igaz. Vannak esetek, amikor a kommunisták támadnak, ha a háború igazságos... A kommunisták egyáltalán nem ellenzik a támadást, nem ellenzői bármiféle háborúnak. Az, hogy mi most a védelemről kiabálunk, csak porhintés.” A nagy Sztálin szavai ezek, egy a politikai tisztek tanfolyamán mondott beszédeből. Aztán ha az évtizedeken át szajkózott jelszavak egyikét, a „békeharc”-ot elővesszük, és csak megkarcolgatjuk nyelvtanilag, már képen is vagyunk. Szögezzük le: olyan, hogy „békeharc”, nincs! Vagy nem harcolsz, és akkor béke van, vagy harcolsz, akkor az meg háború! Sztálin-vasember-Dzsugavil, azaz Koba-Ivanov elvtárs ezzel tisztában volt, nem volt gyengeelméjű és fanatikus, mint sok követője. Ellenkezőleg: számító, ügyes politikus volt. A szovjet-orosz gazdaságot már békeidőben, a 20-as években fokozatosan átállították a hadigazdaságnak megfelelő állapotra, nem véletlenül. Már ekkoriban eldöntötte, hogy amint felkészült, háborút indít. Hogy ki ellen? Elsősorban a németek ellen, mely szerencsétlen országot hajsza! híján sikerült boldvizálni, bár a német császár Lenin nevű ügynökét eredetileg nem erre képezték ki. Ám Németföld csak az ugródeszkát jelenti a volt politikai tisztt (1919-es Lengyelország elleni agresszió), a mostani első titkár terveiben. A cél a világháború.

Természetesen nem volt örült, nem rontott ajtóstul a házba. A „világháború” „szent” ügyét úgy kívánta beteljesíteni, hogy minden lépésével elősegítette egy új, nagy világháború kirobbanását, melyben a Szovjetunió kezdetben semleges marad. Csak később, amikor az imperialisták kivéreztek, elfáradtak, lép be támadólag, és leigázza a hadviselőket. Az Európában és Amerikában meglévő kommunista sejtek, pártocskák amolyan trójai falvak voltak. Egy ország gazdasága nem bírja el sokáig a hadi körül-

ményeket, ezzel Sztálin is tisztában volt. Ugyanakkor a 20-as évektől kezdve egyre fokozódó tempóban iparosítottak, az ország termelőkapacitásának túlnyomó részét erre a pályára állítva. Ez olyan jellegű beruházások erőltetése volt, mely ipari potenciált szinte egyetlen direktívával át lehetett állítani háborús állapotba. Ilyenre magyar példát is lehet mondani. Például '56-ban mindenki tudta, hogy a „lámpagyár” elnevezésű helyen sok fegyvert lehet találni, később pedig a konzervgyárak készítettek olyan vagdalthús vagy lecsókonzerveket, melyek minimális átszereléssel gránátokká alakulhattak át. A titkos mozgósítás tervezete nyomán bevezetett intézkedések miatt elkövetkezett ukrainai éhínség, a szovjet állampolgárok nyomora, csak anynyiban érdekelte Sztálint, hogy ezzel felkészíthette a túlélőket a majdan bekövetkező háború megpróbáltatásaira, és pszichikailag sem lesz majd új a pusztítás, éhínség. A „nagy honvédő háború” eseményei őt igazolták. Az ország népét sújtó terror, tisztogatások mind a háborús állapotokhoz szoktatás jegyében zajlottak. A Vörös Hadsereg tisztikarának likvidálása pedig az intervenciók polgárháború védelmi harcaiban „megcsontosodott” régi elit eltakarítása, és új támadó szellemiségű elit kinevelése. Idézhetem ennek illusztrálására a császár öfelsége ügynökét: „Egy győzedelmes szocializmus egyáltalán nem zárja ki, hogy nincsenek többé háborúk. Épp ellenkezőleg, feltételezi ezeket.” (Lenin)

Ez az ún. „hadikommunizmus” elmeállapota, amit aztán 1945 után a „vasember” exportált Kelet-Európába... az ismert eredményekkel.

A német támadás erőinek nagyságát utólag mindig felnagyítják, mindenféle elképesztő számokkal dobálóznak, valószínűleg ez még a propaganda hatása, hiszen a Szovjetunió egy jóval kisebb ember- és nyersanyagterülettel rendelkező ellenségtől kapott egy óriási pofont. Nézzünk néhány internetes adatot:

1. „A Barbarossa-terv alapján végrehajtott akcióban – kezdetben – körülbelül 3 millió katoná, 3000 harcokcsi és 2500 repülőgépet vett részt, ez a gigantikus sereg aztán von Leeb tábornok vezetésével Leningrád, von Bock irányításával Moszkva, Gerd von Rundstedt vezényletével pedig a Fekete-tenger irányában tört előre. A szovjet Vörös Hadsereg létszámát tekintve alulmaradt a Wehrmachtal szemben, repülőgépek és tankok terén azonban messze felülmúlta a támadókat, de eleinte ez nem sokat nyomott a latban. A német légiere villámgyorsan fölénybe került a frontvonal felett, és az ellenséges repülőgépek java részét még a földön megsemmisítette.”

2. „A hadművelet során Németország és szövetségesei 4,5 millió katonával indítottak támadást a Szovjetunió ellen egy kb. 2900 km széles fronton. A támadók mellett 3600 harcokcsival, 4389 harci repülőgéppel, 600.000 egyéb gépjárművel és 750.000 lóval rendelkeztek.”

3. „A Szovjetunió határán 153 német hadosztály állomásozott, ebből 29 páncélos és gépesített hadosztály, 4 pedig az SS Waffen hadosztály. Ezek von Brauchitsch főparancsnokhoz tartoztak. A hadsereg három egységének kellett a támadást végrehajtani. Kelet-Poroszországból Leningrád irányába von Leeb tábornagy „Észak” hadseregcsoportjára bízta a támadást. Kelet-Poroszország déli részéből, valamint a Főkormányzóság északi területeiről Minszk-Szmolenszk-Moszkva irányába von Bock tábornagy „Közép” hadseregcsoportja kapott utasítást a támadásra, Lublin környékéről Kijev irányába viszont von Rundstedt tábornagy „Déli” hadseregcsoportja tervezte végrehajtani a támadást. Romániából Antonescu marsall kapta a feladatot az együttműködésre. A 2740 repülőgéppel rendelkező három német légiere bízta a szárazföldi támogatást. Ekkor a Wehrmacht erői több mint 7.200.000 katonával rendelkeztek, ebből az első bevetésben 3.800.000 katoná vett részt.”

4. „1941. június 22-én hajnalban a német csapatok 3 millió katonával megindultak a Szovjetunió ellen. A Barbarossa-terv román és finn részvétellel számolt, de akadtak önként jelentkezők is, beállt a sorba a szlovák, a magyar és az olasz hadsereg is.”

5. „1941. június 22-én hajnalban, 153 német és 29 szövetséges hadosztály négymillió katonával, 3500 harckocsival és 4000 repülőgéppel, 3500 km-es arcvonalon indult a Barbarossahadművelet a Szovjetunió ellen, a megmentőhadászati szerződést megszegve.”

Ezekből a szösszenetekből az agresszor képe bontakozik ki. A 2009-ben megjelent, „A második világháború teljes története” c. sorozat „A Szovjetunió megtámadása” c. kötete már szemérmesebb. Mindössze arról ír, hogy a támadás erőt a német főparancsnokság három részre osztotta, konkrétumokat nem igazán közöl.

Zsukov, a Szovjetunió hőse, marsall, Sztálin jobbkeze, emlékirataiban 149 szovjet hadosztályt vall be a közös, szovjet-német határon. Ahhoz képest, hogy a két birodalom szövetséges volt, ez nagyon sok, ez maga a háború. Németország ezzel szemben mindössze 8 hadosztályt tudott kiállítani, amikor támadni kényszerült. A német vezérkari főnök, Halder írja hadműveleti naplójában, 1941. augusztus elején: „Lebecsültük Oroszországot: 200 hadosztályt számoltunk és mostanáig 360-at azonosítottunk.”

1941. márciusának végén Sztálin a jugoszláv események hatására félmillió tartalékos behívását engedélyezi Zsukovnak, majd néhány nap múlva további 300.000 főt. Ez kimeríti a háborús mozgósítás tényállását, noha a gazdasági kapcsolatok a német féllel továbbra is zavartalanok. Áprilisban ismét 300.000 fő kap behívót! Akárhogy nézzük, ez maga a háború, ennyi ember etetése, ruházása békeidőben csőd, lábhoz tett fegyverrel való várakoztatása pedig a demoralizáció. Aki ennyi embert mozgósít a meglévő nem kevés mellé, az támadni akar. Más választása nincs is, ha nem akarja, hogy a megláncolt fenévad eltépje láncát, neki magának kell eloldania azt.

Ma már a történészek nagy része, ha kelletlenül is, de bevallja, hogy Sztálin meg akarta támadni Németországot. Korábban folyt a találgatás: vajon mikorra tervezte, mikorra tudott volna felkészülni

Vessünk egy pillantást erre a térképre. Ezt 1941. június 22-e utáni német felderítési adatok alapján rajzolták meg. Azt hiszem nem kell hozzá kommentár, talán csak annyi, hogy a németek nem tudtak minden szovjet alakulatot azonosítani.

egy ilyen tetre. Értésülesem szerint az 1942-es, de a '43-as év is szóba jött ilyenkor. Olvasmányélményeim, különösen Viktor Szuovorov könyve: „Az M-nap” meggyőzött róla, hogy a hitleri támadás mindössze kb. két héttel előzte meg a „nagy Sztálinét”. Az egykori tiszt, a Vörös Hadsereg tisztje szavahihető ember. Részt vett a '68-as csehszlovák „baráti segítségnyújtásban”, és ekkor szerzett néhány olyan be-nyomást, ami alapján kutatásba fogott. Szovjet katonai levéltárakban kutakodott, látszólag jelentéktelen termelési és egyéb kimutatásokban. A konzekvencia, amit levon, tanulságos: Sztálin '41 nyarán átfogó és brutális támadásra készült Németország ellen, a főcsapás irányban. Ezt nem csupán állítja, tényekkel igazolja. Érveit oldalakon át idézhetném, néhány részletét fel is használok, de ennek az írásnak nem ez a célja. Inkább azt ajánlom, a tisztelt érdeklődő szerezzé be, vagy kölcsönözze ki Szuovorov könyvét, ő a szakértő.

Ellentétben az évtizedeken át sulykolt szocialista propagandával és a nyugati véleményekkel, a német katonai hírszerzés nem hülyegyerekekből állott! 1941. év elején rájöttek miféle csúf játékot űz a „szövetségesük”. Miközben a szívélyes jó viszony látszatát is alig-alig tartja, teljes erővel mozgósít, támadáshoz készül. 1940. végén Göring egy tervet tett Hitler elé Gibraltár elfoglalására. Ennek reális lehetősége volt, és egy komoly ász lehetett volna Angliával a béketárgyalásokon. Csakhogy eddigre a hadvezetés ráébredt az orosz veszélyre, mely olyan nagy volt, hogy minden tervet felülírt. Hitler úgy érezte, a hatalmas ország felkészült Németország megtámadására. A régen elkészült, de páncélszekrénybe zárt haditervet, az „Aufmarschanweisung Barbarossát” kissé pánikszerűen előveszik arról a polcról, ahová 1939 augusztusában tették, és a vezér és kancellár részletes kidolgozást kér. '941 első felében Walter Schellenberg megállapítja: „Oroszországban a háborús előkészületek olyan fenyegetőek, hogy hamarosan támadást várhatunk szovjet részről. Ez esetben egy olyan erős Oroszországgal állnánk szemben, amelynek támadását nem volnánk képesek kivédeni.” Reinhard Heydrich, a hírhedt SD vezetője június 10-én megállapítja: „...1941 februárja óta fokozottan folytak a határcsüdüések, melyek a német határ menti lakosságra lidércnyomásként neheztedek. Német állampolgárok agyonlövése, és orosz oldalról német felségterületre való állandó lövöldözés válogatják egymást, szakadatlan láncoltatban.”

Ez még a hülyéknek is gyanús lenne. De a németek nem azok, a felderítőik nem olyan operettfigurák, mint amilyenek pl. a „Ha én ezt egyszer a klubban elmesélem” c. gyagya filmsorozat beállítja.

A mítoszt, hogy Sztálin bizott Hitlerben, és nem tervezett támadást, hadd cáfoljam újabb részadatokkal:

1939. augusztus 31-én a német hadseregnek összesen 211 közepes harckocsija volt. Nehézpáncélosokkal nem rendelkezett, nem is folyt fejlesztés, a Királytigris kései remekmű. Összesen 6 harckocsi-hadosztálynál le lehet igazni a világot, legalábbis ezt állítja a hivatalos történetírás. Fogadjuk el ezt fenntartások nélkül, és nézzük mennyi páncélosa volt Sztálinnak. Szuovorov elvtárs adatai következnek: Sztálinnak '41 márciusában 100 páncélos hadosztálya volt, a Szovjetunióknak ekkor több tankja volt, mint a világ összes országának összesen. Ekkoriban egyedül Sztálin rendelkezett nehézpáncélosokkal, és 61 új páncélosadosztály felállítását kezdeményezte. A világ egyetlen országa sem tud ennyit fenntartani. Hitler 12 páncélosadosztályt vetett be keleten, ezek nem voltak teljesen feltöltve, és nem is tudta azokat tovább erősíteni. Pl. Guderian vezérezredes 2. páncéloscsoportjában 1941 szeptemberére 190 db harcra alkalmas tank maradt. Igaz, ezek intézték el erőn felül teljesítve a gigászi szovjet tankarmadát. Viszont Sztálin az Urálon túli gyárakban tudta pótolni a veszteségeit. A blokádnál lévő Németország nem.

Hogy ki bizott, meg ki nem a másikban, egy anekdotába illő, kissé groteszk esettel is megvilágítható:

A Szovjetunió megvásárolta a német szövetségesétől a „Lützov” nevű nehézcirkálót. A hadihajó a vásárlás pillanatában még nem készült el. Ám a német fél a szerződésben vállalt határidőre majd minden felszerelési tárgyat leszállított, noha erre a hadihajóra tulajdonképpen neki magának is szüksége lett volna. Még a nagy kaliberű lövegeket is felszerelték, sőt egy tervezett ezer fős legénység számára még komplett edénykészletet is leszállítottak. Az összes edényen, korsón, tányéron a német precizitás jegyében ott volt a horogkereszt, ahogy kell. A szovjet elvtársak amikor átvették a cirkálót, elhatározták, hogy „véletlenül” összetörik az összes edényt, és a nem megfelelő csomagolásra hivatkozva követelnek majd szvasztika nélküli újat. Vizsgálatot végeztek, a rendeltetésszerű csomagolás tesztjét. A tányérokkal teli ládát rázták, dobálták, de egy sem tört el! Mi volt, mit tenni, át kellett venni az egészet!

Manapság a villámháború jelképe a Ju-87, vagyis a Stuka. Akkor most vegyük sorra, vajon miért van ez így? Íme: '39-ben a Ju-87 uralta Lengyelország egét. Tucatnyi Ju-87-es rajban támadott meglepetésszerűen az alvó rep-

terekre, és ezzel tisztára söpörték az eget. Norvégia, Franciaország, teljes siker. Az angliai légitámadásokban, ahol az ellenség tudott védekezni, a Stukák nagy veszteséget szenvedtek, ezután nem vetették be a szigetek felett. 1941 tavaszán a Jugoszlávia és Görögország elleni rajtaütéskor a géptípus ismét sikert sikerre halmoz. Májusban Kréta. Bár itt is britek vannak, a meglepi itt is sikerült... győzelem. Eljött az a júniusi hajnal, és a Stukák megint taroltak. Azon a nyári reggelen nem sasok, hanem sakálók csaptak le az ellenségre, akik ez súlyos meglepetésként ért. A szovjetek elismerik, hogy a Stukát elavultnak tartották, mégis ez az egymotoros, régi gép, ami még ahhoz a generációhoz tartozott, ami nem húzta be repülés közben a futóművét, uralta a szovjet légitert! A vörös légierő június végéig kb. 4000 gépet veszített, java részét a földön. Fordított esetben ez a támadó végét jelentette volna, de nem is volt ennyi repülője, mivel az angliai légháború veszteségeit nem heverte ki... sosem. A Stukák jócskán kivették részüket a kibontakozó katlanacsatákban. A háború későbbi szakaszában már nem vetették be a Stukákat, mert a légi harcra alkalmatlanok voltak.

Sztálinnak is volt egy a Ju-87-hez hasonló, de annál sokkalta jobb sakálja. Ez a szovjet Su-2-es, kétszemélyes, könnyű gép, melynek repülési paraméterei sokkal jobbak voltak, mint a Stukáé. A gép neve: „Ivanov”. Ezt az álnevet Sztálin gyakran használta, főleg táviratokat szignózott így. Annnyira megtetszett neki a Su-2-es, hogy az egyik álnevet adta neki. Amikor meghatározta a repülő kinézetét, feladatait, így foglalta össze az elvárásait: „A gyártás szempontjából legyen egyszerű a repülőgép, hogy sokat lehessen gyártani, olyan sokat, mint ahány Ivanov nevű ember országunkban van.” Az „Ivanov” törzsszériáját 100-150.000 géppel kalkulálták. Miért kellett ennyit gyártani... Hát a meglepetésszerű támadáshoz! Ha ez a géptípus '41 nyarán váratlanul, sűrű rajokban ellepi Európa egét, semmi sem állíthatta volna meg! Ám Hitler meghíúsította ezt a tervezett támadást, így a Su-2-es alig tűnt fel a harcban, amelynek kezdetén súlyos veszteségeket szenvedett, sokszor a földön! A nagyszériájú gyártásáról pedig lemondtak. 1942-ben kivonták a szolgálatból. Az „Ivanov” karrierje véget ért, mielőtt elkezdődött volna, nem úgy az ikertesőjéé, amely Pearl Harbor egét uralta decemberben.

„Viktor Szuvorov”, aki ezen az álneven két könyvet publikált '89 után, valószínűleg a szovjet elhárítás, a GRU embere lehetett. Az „M-nap” c. könyve előtt, a „Jégtörő Hitler, Sztálin számításai” c. könyvében kerek-perec megnevezi a dátumot, amikor Sztálin meg akarta támadni Németországot. Ez a dátum 1941. július 6. A június 20-i német támadás ennyivel előzte meg, hozzáteszem, kissé kapkodva, sőt némiképp pánikban, a szovjetet. A német hadvezetésnek, mint már jeleztem, fogalma sem volt róla, miféle armádiával áll szemben. Csak akkor kezdett derengeni nekik a dolog, amikor a hadműveletek kezdeti szakaszában csak gránátból 500.000 tonnát zsákmányolt a Wehrmacht, plusz még 303 lőpor-, golyó-, és gránátgyártó gyárat mindenestül! Ezek a gyárak képesek voltak éves szinten 101 millió gránáttest, 32 millió hajtógránáttest, 24 millió szárnyasbomba-test, 30 millió kézigránát, 93.600 tonna lőpor, 3600 tonna trotil legyártására. Mindezen felül a gyárakban az értékes nyersanyagokat is felhalmozták: ónt, sárgaréz, acélt. Ez mind a németek kezére került, és azt a Vörös Hadsereg ellen vetették be. Kis túlzással megál-

lapítható, hogy a krónikus nyersanyaghiánnyal küszködő Wehrmacht a Fäll Barbarossa első hónapjaiban zsákmányolt hadipotenciállal jutott el Moszkva külvárosáig. Ez a történet elég jól ismert, sokat lehet olvasgatni róla, így inkább azt nézzük meg egy kicsit, miféle hadsereget zúzott szét a német támadás. Nem a történelem-könyvek adatai következnek, hanem a GRU-s tiszt kutatási eredményei.

1941-re a Vörös Hadsereg első stratégiai lépcsője, a fő támadó ék, 16 elit inváziós hadseregből, több tucat önálló hadtestből, hadosztályból állt. A feladata: lerohanni Európát.

A második lépcső hét hadseregből állt, főleg tartalékosok, de köztörvényes rabok is képeztek. A feladata: megszilárdítani az első lépcső elért eredményeit.

A harmadik lépcső a cseksitákból álló 3 hadsereg. Az NKVD sűreje. Mi lehetett a feladata ennek a politikaiakból, belügyesekből, határőrökből álló seregnak? Olyan embernek nem igazán nevezhető fanatikusokról van szó, akik közül talán nem egy részt vett a 15 ezer lengyel tiszt lemészárlásában Katynban. A támadó ékek előtt kinyílik a határ, és a még felvonulóban lévő hadseregek mögé visszavonnak 3 teljes hadsereget, mely kivégző- és büntető osztagokból áll! Ez várt Európára a háború pusztítása után: terror, rablás, gyilkolás, a sztálini zsargonban: szovjetizálás!

A német hadvezetés csak nagyjából sejtette a veszélyt, a támadás valószínűségét. Arról fogalma sem volt, hogy 3 stratégiai lépcső készül elsöpörni mindent, ami évezredek óta az európai civilizációt jelentette. Nem volt fogalma az első lépcső nagyságáról, nem tudott sem a második, sem a harmadik lépcsőről. De választása sem volt.

Amikor 1941. június 22-én hajnalban feldübörögtek a német nehézütegek, és megindult a támadás, Sztálin felvonulóban lévő, gigantikus támadása összeomlott. Mivel minden katonát támadásra képeztek ki, és senki sem gondolt a „nagy honvédő háborúra”, teljes volt a káosz. A történelem kereké új irányba fordult. Az olvasmányaim meggyőzték róla, és mostanában a történelmi cikkek egy része is kezdi be- és felismerni, hogy Németország támadása a „nagy” szovjet agresszor (pl. Finnország 1939. november, hadüzenet nélküli támadás, a kora délelőtti órákban Helsinki bombázása stb.) ellen preventív, azaz megelőző csapás volt. Hitler megbízott Sztálinban. 1940 nyarán a közös határon mindössze tíz gyenge hadosztály állomásozott, légierő és páncélosok nélkül. Sztálinnak nem csak több katonája és hadianyaga volt, de a gazdasága is teljesen haditüzemmmódban volt hosszabb ideje. Támadni készült. A saját támadása előtti utolsó pillanatban a Vörös Hadsereg éppen úgy sebezhető volt, akár a bankrabló, ha tervét idő előtt felfedezik, és elkezdnek rá lőni. Ez nem az én megállapításom, hanem Viktor Szuvorov elvtársé... neki hiszek.

Források:

Viktor Szuvorov: Az M-nap

Hernádi Tibor: A II. világháború hiteles története
Rubicon, történelmi magazin, 2011/6.

A második világháború teljes története, 3. kötet
Hadikrónika 16.

Internet

Homoergaster

Sötételf - Vérkövek

Ammerúnia komor világán – melynek alapjait Eric Muldoom fektette le – játszódnak a Sötételf – Vérkövek fantasy shared world antológia történetei.

„Baar-Shagyir veszett híriú lapvidék, a Császárság mégis helytartót ültet ide, mert a környező hegyek méhe mesés holdkő-vagyont rejt... Amikor az egyik bánya megnyitására a tartományban elszabadul a ximúr-kórság és a nemesvérű elfek tömegével korcsosulnak el, a holdelfek mágiája gyilkos ködfallal zárja körül a mutánsokat. Az itt rekedtek bőre megfeketedik, hajjuk megöszül, izmaik elsorvadnak.

A felfedezett vérkövek létezésének titokban kell maradnia, ezért a császári gépezet gondoskodik arról, hogy mindenki elhiggye: a tartomány lakossága elpusztult, a maradék keveseket kimenekítették. A shagyiri kincsek átmentése, a fajtársak sanyargatása a színpalak mögött zajlik tovább.

Egyvalamivel azonban senki sem számol: a shagyiri Nemesházak egyes klánjai idővel felhagynak az elixír szedésével. Négy generáció elteltével a mocsárvidék már egy új fajt nevel ki: harcias, vad és ellenálló egyedeket, akik a túlélés és a gyilkolás mesterei. A nevük: sötételf.”

A ködfallal körülvett tartomány ötletét emlékeim szerezte meg a 2008-as Fantasztikus Napon hallottam először Aldyrtól, amikor egy ammerúniás pályázati kiírást ismertetett a közönséggel. Ennek a 2009-ben lezárult pályázatnak az eredménye lett a Cherubion Könyvkiadó által 2011-ben megjelentetett keményfedeles Sötételf – Vérkövek antológia.

Az első dolog, amely megfogja az olvasó figyelmét, a Pozsgay Gyula által készített borítófestmény. A borítóról ránk tekintő, nem épp bizalomgerjesztő elf kitűnően illik a kötet hangulatához, és most még a nyomdának is sikerült megfelelő minőségben prezentálni a festményt.

A több mint 300 oldalas kötetben 11 hosszabb-rövidebb novella található. A novellákat rövid átvezető szövegek kötik össze, melyek Eric Muldoom munkái. Az írók a magyar fantasy irodalmat nyomon követő érdeklődők számára ismert nevek, akik többségében nem a régi motorosok közül kerülnek ki, hanem az új, amatőr alkotók közül kiemelkedett generáció képviselői. Külön öröm volt számomra, hogy régi lidércfényes alkotóval is találkozhatunk közöttük Tim Morgan személyében.

Ha értékelni kellene az írásokat, akkor összességében azt mondhatom, hogy tetszettek. A hangulatuk talán kissé komor, de ettől függetlenül kellemes olvasmányélményt jelentettek. Azon olvasók számára is élvezhető, akik egyébként nem ismerik Ammerúniát: a novellákon keresztül betekintést nyerhetünk Eric Muldoom világának egy különösen sötét szegletébe. Ajánlom mindenkinek, aki szereti az igényes magyar fantasyt.

A kötet végén található Sötételf – Maszkok előzetes alapján lesz még folytatás is! A hivatalos Ammerúnia honlapon 2011-re ígéri az új antológia megjelenését. Remélem, hamarosan fizikai valójában is kezünkbe vehetjük az új kötetet.

Kapitány

Ábrándok a szürkületben

Égi szépség
halk záporozó
hűs ragyogása
Kőangyalok szépia
szellemére szállva -
Könnyként olvad líra -
lelkiséggel tova
- akárcsak mint ábrándok
kékesen derengő,
reszkető áramlata

Szürkületnek tündöklő
tengerére...

Röpke csillag-lepkék
Lélekfátyalaira lépve.

S világoknak sziporkázó hajnalán
éjfél bongatva a tovasuhanó
éltre...

Majd remegő szemekkel
elmerengve
a messzi, a messzi égre...

S bicegő léptekkel ugyan, de
boldogan
reátoposni a homályló
fényességre...

Majd édes csöndek örök hajnalán
álom-hamvaiba életet lehellvén

Tudni azt meg hiú ábrándok
által, mi is az a Remény...

...s hamvadó gyertyák porát
csókodva -

Szállongni madarak ékeivel oda,
hol a képzelet illatozó
ezüst-sugara
- végtelenség hervadó kelyhén át -

Szilánkosra zúzza magát...
S hantját megannyi
kristály-kékségből
gyöngyöző tündércakajjal
teleszórt liliomok fedik,

S ama szírom, mely magáról
hamisan azt véli:
Ő a különb - s a szebbik...

Pillangókat madártollai öröklőn
kergetik...
És sebei gyanánt szírom-morzsák
felfúj arcát koromként lepik...

- Csak a bujdoszó rózsák
égiségből lebbenő álmai
szárnyalhatnak -

S vértük nekik a nemesebbik.

Csak a törekeny harmatok éneké-
nek
borzongató gyönyörűségéért
élnék s halnak

Az utolsó percig.

S a hamvas karú Tavasz
Illatokkal feldúsult
Ékköveivel vegyülnek

E büszke könnyek -

Majdan angyalok köszívének
olvadozó szempárjába
márványként
gördülnek...
A szoknyákon ékesülő
rozsás drágakövek.

Ha jó egyszer
S ha szó egyszer
ábrándokat
a szomorú
szürkület...

Majd az Égiség nyiladozó
palotájának éteréről
tüstént leperog,

Mi tuskét méltatlan
egykor lelkében kihordott
a lenyugvó Kikelet.

Csillangó

